hakkasime neid sõma, agga need ei añnud toidust egga rammo, sure nålgaga meie sõime ommad kingad jallast. Teised hakkasid mind haukutama ja minnoga waitlema, et ma neid ollin eksitanud ja sesuggese hirmsa hädda sisse saatnud, åhwardasid jo mind ärratappa ja piddid siis mind sõma, et nålg olli! Ma pallusin wägga, ja ütlesin: weñnad, ärge tehhem ennam patto, waid kahhetsegem ühtlasse ja pallugem Jummalat, ehk ta weel hallastab, ja peästab meid. Agga peästmist ei olnud, meie nõrkusime keik, ja wiendamal påwal pärrast kui meie Saaresse ollime sanud surri Kokkapois Mihkel, teisel hommikul jälle Talli pois Jaan. Minna püüdsin hauko tehha ma sisse ja neid mahha pañna, agga ei jaksand ennam. Nüüd mul olli ahhastust kül. Teisel hommikul näggin, et tuul Saare peält otse kohhe Ma pole olli. Ma arwasin: parrem on ommeti merresse uppuda, kui siin nälga surra. Ma wõt-

wõtsin kahhest Saunast need uksed ärra, pannin teise teise peäle poikiti, ja kinnitasin neid ni paljo kui sündis, läksin siis isse peäle ja lükkasin Saarest merresse ja andsin ennast nenda Jummala holeks. Tükk maad olli tuul mind jo Saarest ärra ajand Ma pole siis ma ei tea, kas minnestus mopeäle tulli, woi mis minnoga sündis. Kui ma jälle hakkasin moistma, leidsin ma ennast selle ausa Mehhe toas.

Rañna rahwas räkis siis mulle, et nemmad ollid läinud hommiko ommad wõrkud merrest ülleswõtma, siis olli kaugelt middagi nende wasto paistnud, nemmad ollid siñna soudnud ja tedda meest nenda laua peäl leidnud, omma wennesse aitnud ja male tonud.

Rummala melega ollid nemmad temmale ühhe korraga wägga paljo süa añnud tem-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1795, lk. 28